

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 912/2015
07.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље Б.Б. из З., коју заступа М.Г., адвокат из Н.С., против тужене В.б. а.д. са седиштем у Н.С., коју заступа М.И., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1648/14 од 29.08.2014. године, у седници већа одржаној 07.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1648/14 од 29.08.2014. године у делу којим је правноснажно одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, као и у делу одлуке о трошковима поступка.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1648/14 од 29.08.2014. године у делу којим је правноснажно одбијен тужбени захтев којим је тражено да се утврди да анекс уговора о раду од 23.05.2011. године не производи правно дејство.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2207/11 од 16.05.2013. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је решење тужене о отказу уговора о раду тужиљи због престанка потребе за радом запосленог број 01.1-939/102-ХР од 05.09.2011. године супротно Закону о раду и да се као такво поништи, да се утврди да анекс уговора о раду број 01.1-550-ХР од 23.05.2011. године, закључен између тужене као послодавца и тужиље као запослене, не производи правно дејство, те да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад и да са њом закључи уговоре о раду којима ће је распоредити на одговарајуће послове, у складу са стручном спремом и радном способношћу, као и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка. Тужиља је обавезана да туженој накнади парничне трошкове у износу од 106.500,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1648/14 од 29.08.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 2207/11 од 16.05.2013. године. Захтев тужиље за накнаду

трошкова жалбеног поступка, као и захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на жалбу су одбијени.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда из члана 361. став 2. тачка 12. истог закона, на коју се ревизијом неосновано указује. Побијана пресуда је јасна, потпуна и непротивречна, садржи разлоге о битним чињеницама, а наведени разлози сагласни су стању у списима и изведеним доказима, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према чињеничном стању утврђеном нижестепеним пресудама, тужила је била на основу уговора о раду од 29.08.2003. године била запослена код тужене на неодређено време, а анексом уговора о раду од 01.12.2009. године распоређена је у организационој јединици Експозитура Б., на пословима самосталног референта за производе за становништво. Због потребе процеса рада и организације послова, као и ради бољег коришћења радних способности и капацитета тужиле, тужила је анексом уговора о раду број 01.1-550-ХР од 23.05.2011. године распоређена у организациону јединицу туженог Филијала З.ц., на истоветне послове самосталног референта за производе за становништво. Управни одбор тужене је 24.06.2011. године донео Предлог програма решавања вишка запослених, којим су утврђени врста, обим и ефекат технолошких, економских и организационих промена у банци, разлози престанка потребе за радом запослених, укупан број запослених код послодавца, број, квалификациона структура, године старости и стаж осигурања запослених који су вишак и послови које обављају, мере за решавање вишка запослених, средства за решавање њиховог социјално-економског положаја и рок у коме ће се дати отказ уговора о раду. Чланом 3. Предлога програма констатовано је да су одлукама Извршног одбора тужене затворени, односно да се налазе у процесу затварања непрофитабилни организациони делови тужене банке, а између осталих и Филијала З. ц., а чланом 5. Предлога да је критеријум за утврђивање вишка запослених и гашење радног места, односно организационог дела тужене. Предлог Програма решавања вишка запослених достављен је Националној служби за запошљавање и Конференцији синдикалних организација тужене, које су дале своје мишљење. Извршни одбор тужене је потом 06.07.2011. године донео Одлуку о спровођењу Предлога програма решавања вишка запослених, као и Одлуку о измени Одлуке о дефинисању организационих делова којом је предвиђено да се гаси и Филијала З.ц., у којој је тужила радила. Тужена банка је 20.07.2011. године донела Програм

решавања вишка запослених, са коначном листом вишка запослених на којој се, под редним бројем 102., налазила и тужиља. Чланом 3. наведеног Програма предвиђено је да су Одлуком Извршног одбора о измени Одлуке о дефинисању организационих јединица затворени непрофитабилни организациони делови, између осталог и Филијала З.ц.. Решењем тужене од 05.09.2011. године тужиљи је отказан уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређена (самостални референт за производе за становништво, Филијала З.ц.). Тужиљи је исплаћена отпремнина у износу од 643.742,58 динара, а радни однос кој је престао закључно са 09.09.2011. године. Тужиља има IV степен школске спреме –гимназију и 31 годину радног стажа.

У време када је тужиља анексом уговора о раду од 23.05.2011. године распоређена у Филијалу З.ц., Ж.К., која је претходно радила у наведеној филијали, је анексом уговора о раду закљученим истог дана 23.05.2011. године из организационог дела тужене Филијала З.ц. распоређена у Експозитуру Б. (у којој је тужена радила до 23.05.2011. године), али на послове сарадника за услуге клијентима VII, док је З.А., (која је у време тужиљиног премештаја у Филијали З.ц., као дипломирани економиста у истој филијали обављала послове сарадника за услуге клијентима), анексом уговора о раду од 11.08.2011. године из ове филијале распоређена на послове вишег самосталног референта за производе за становништво у Експозитури З. Тужиља је добровољно прихватила понуду за закључење анекса уговора о раду и потписивањем анекса се сложила са премештајем у друго место рада. У време закључења анекса тужиљи није било познато да ће Филијала З.ц., у коју је наведеним анексом распоређена, накнадно бити угашена као непрофитабилни организациони део тужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право садржано у одредбама чл. 153, 154, 155, 158. и члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05 са изменама и допунама), одбијањем тужбеног захтева тужиље, при чему су за своје одлуке нижестепени судови дали јасне и потпуне разлоге, које као правилне прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревидента, поступак утврђивања вишка запослених који је претходио доношењу побијаног решења о отказу уговора о раду спроведен је у складу са одредбама Закона о раду (члан 153.-158 Закона), доношењем Одлуке о измени Одлуке о дефинисању организационих делова од 06.07.2011. године и Програма за решавање вишка запослених од 20.07.2011. године са коначном листом вишка запослених, а којима је угашена филијала у којој је тужиља радила, као и радно место самосталног референта за производе за становништво, на које је тужиља била распоређена. Тужиљи је отказан уговор о раду јер јер је услед технолошких, економских или организационих промена код послодавца престала потреба за обављањем послова које је тужиља обављала, што представља оправдан разлог за отказ, у смислу одредбе члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, па је побијано решење законито. Неосновано се ревизијом указује да је решење о престанку радног односа незаконито, јер тужена није спровела оцењивање запослених кроз утврђене критеријуме приликом проглашавања тужиље за вишак запослених, имајући у виду да се ови критеријуми примењују само у ситуацији када долази до смањења броја извршилаца на истом месту, али

не и у случајевима када су тужиљино радно место, као и филијала као организациони део тужене у којој је тужиља радила, угашени. Нижестепени судови стога правилно закључују да је у конкретном случају поступак оглашавања тужиље вишком запослених спроведен је у законитом поступку, правилном применом критеријума за утврђивање статуса запослених, па је побијаним решењем тужиљи законито отказан уговор о раду, а тужена није у обавези да тужиљу врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане другостепене пресуде, Врховни касациони суд је применом члана 405. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 405. став 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду да се ревизијом понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против другостепене пресуде у делу којим је правноснажно одбијен захтев да се утврди да анекс уговора о раду од 23.05.2011. године не производи правно дејство, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, у вези члана 439. истог закона, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 439. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Имајући у виду да је тужбеним захтевом у наведеном делу тужиља побијала анекс уговора о раду којим је премештена у друго место рада код истог послодавца и да предмет спора није постојање, заснивање и престанак радног односа, ревизија у наведеном делу није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 404. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**